

СРЪДЪ ВЕСЕЛБАТА

Тъмна, мъглива вечерь се спусна надъ малкото село. Прибраха се и хора, и добитъкъ. Замлъкна и последниятъ кучешки лай.

Изведнажъ глухъ пушеченъ гръмъ се разнесе презъ мъглата отъ отсрещната махла и викове:

— Иху-ху-у-у! . . . — Разтревожиха се селскитъ псета. Глъчъ изпълни селото.

— Какво има? Какво стана? — питаха всички.

И отъ кжща, на кжща, открай до край на селото се пръсна новината:

— На Ицко Велинъ пристанала мома.

Като порой хукнаха роднини знайни и незнайни, приятели, близки. И всички весели, всички засмѣни честитятъ на младоженеца млада булка и отмѣна на свекъръ и свекърва.

— Иване, Марио, Тодоро, свате, заповѣдайте! Седнете! — кани учтиво свекърътъ на сложената въ голѣма стая трапеза и поднася пълно бардуче съ люта ракия. И всѣки сѣда, дига по редъ бардучето и взема отъ сложената за мезе туршия. И колкото бардето повече обикаля, толкова всички ставатъ по-весели, по-сладкодумни. Следъ мезето и ракията последваха гостби. Бъклици съ гжсто червено вино заходиха отъ ржка на ржка, отъ уста на уста.

И когато очитъ на всички заблестѣха, кой знае отъ кжде изкочи Кольо Гайдарътъ и наду гайдата. Залюлъ се онова ми ти хоро, та цѣлата кжща се затресе и заскърца. И отведнажъ прогнелиятъ подъ съ трѣсъкъ се сгромоляса срѣдъ облакъ прахъ, заедно съ всички хора, трапези и бъклици. Долу се чу страшенъ биволски ревъ и жални човѣшки писъци. Хора отвънъ се притекоха на помощъ. Отвориха бързо външнитъ врата на дълбокия зимникъ. Отъ тамъ излетѣха като бѣсни изплашенитъ биволи.

Презъ облаци отъ прахъ запълзѣха изъ зимника нагоре и охкаха черни като дяволи веселитъ преди минута мъже и жени.

Георги Русиновъ